

Святий вечір (Казка мого життя)

Богдан Лепкий

Чекаєш першої зірки.

Ось і вона! Хто має час, накриває або допомагає накривати стіл. Парубок приносить "діда", себто житній сніп, і ставить у кутку, пастух кидає під стіл в'язанку сіна і розстелює дідух по підлозі. "А тепер уважати на вогонь!" — остерігає усіх; він старий, йому й остерігати вільно. Не одно пережив і не одно бачив на своїм віку. Пожежі від дідуха також.

— А не забудьте там про часник! — кличе мама з кухні.

Кладуть часник під обрус на чотирьох кінцях стола, бо він має велику силу, його ароми бояться усякі недуги. Поміж тарілки кидають гіллячки темно-зеленої соснини. Та ще з ялинкою клопіт. Хоч вона буцімто й не наша, лиш з далекої півночі прийшла, але так вдомашнилася в нас, що тяжко знайти священичу хату, де її не вбирали б.

Ось і ялинка готова. Така пишна й розкішна, хоч малою. А що буде, як по вечері всі свічечки на ній засвітять! Розкіш одна...

Нараз відзиваються пси, і в сінях чути шурання ніг. Входить дівчинка, обкручена великою маминою хусткою, бо надворі мороз, і каже: "Просили вас татуньо й мамуня, і я вас прошу на коляду". Проговоривши ті слова, подає миску з дарунками, між якими бувають горіхи, мед, медівники, на що яку хату стати.

"А чия ти, доню? — питають її, вона каже, й записують на листочку паперу. — Подякуй мамуні і

проси татуня, щоби на другий день свят прийшли до нас на вечерю".

Та ще вона не зачинила за собою дверей, як увійшов хлопець. Так само кланяється і просить на коляду. За ним другий, третій, десятій. Хлопці й дівчата сипляться, як з мішка. А всі такі повновиді, веселі, здебільшого багацькі діти.

Перейшли.

Тепер батько бере тарілку з просфорою, помашеною медом, всі підходять до нього, діляться нею і бажають собі усього добра.

І про челядь на забувають. Батько й мати виходять до кухні, де накритий стіл до челядної вечері, і так само обмінюються бажаннями. З усіма, хто там є. Не дай Боже, обминути кого!

Що лиш тоді вертаються до їдальні, до пісного борщу з ушками, до риби студженої і смаженої, до голубців з грибками, до пиріжків з капустою і з сушеними сливками, до сушені, що її подекуди зовуть "узваром", і до куті на-зимно. Страв повинно бути дванадцять, і як почислити все, що на стіл подадуть, то стільки й буває, бо Бог ласкав, не відмовляє родючої сили нашій землі.

"А квокати не будете?" — питається мама дітей.

Дітям того двічі й казати не треба. Вже вони під столом, у сніні. А там горіхи, ліскові й волоські, і цукерки в таких гарних папірцях, що аж їх обдирати жаль. Знаходять, тішаться, обмінюються ними, поки у вікні не появляться хлопці зі звіздою й поки крізь шибки не залунає коляда. Проспівали,

й тато дає їм рукою знак, щоб ішли До кухні, де їх обдарують. Пішли, а на їх місце надтягнули другі, й треті, четверті, бо це їх свято, свято коляди. Як село довге й широке, скрізь вона лунає, а вітер її звуки несе і зв'язує з такими самими колядами по інших селах, по цілім краю, по всіх отих широких просторах, де живе наш народ. Коляда, золотий, небесний обруч, один із тих нечисленних, що тримає вкупі все, що своє, рідне, власне, святе...

Гаснуть свічки на ялинці, і догоряють свічки в ліхтарях на столі, мама останки страви виносить до другої кімнати для духів, а челядь з кухні недоїджену страву вгортає до путні й кладе в саду для вовків. Зорі меркнуть, вітер шумить і білим снігом обтулює дерева, хати та задуває стежки й дороги. Село спить...